

камъкъ! Като го извадилъ, чичо Семъ останалъ смаянъ! Той държалъ въ ржцетъ голѣмъ кжсъ самородно злато! . . .

Като се съвзелъ и се огледалъ наоколо, дошълъ до заключение, че дъното на поточето е послано съ златни камъчета.

Събралъ той нѣколко по-голѣми кжса злато, и се върналъ при другаритъ си, безъ да имъ каже нито дума за откритието си. Само когато дошли въ Санъ-Франциско, който тогава билъ едно бедно рибарско село, а не като сега великолепенъ градъ, той открилъ тайната си и съставилъ дружество за разработване и използване на намѣреното богатство. Въ това дружество влѣзли чичо Семъ, Бобъ, двамата братя ловци и други четирма съдружници.

Слухътъ за златоноснитъ пластове бърже се разчулъ по цѣлъ свѣтъ и десетки хиляди хора отъ всички краища се трупали въ Калифорния. Понеже тогава нѣмало желѣзници, на първо време се чувствувала голѣма нужда отъ храна. Ставали често пжти неприятни спрѣчквания за хлѣбъ, който се раздавалъ на малки порции. Злато имало, а хлѣбъ нѣмало, затова много пжти купчини отъ злато били оставени на открито, безъ да го погледне нѣкой, а хлѣбътъ се пазѣлъ отъ стража.

Въ 1869 год. била направена Тихо-океанската желѣзно-пжтна линия и отъ тогава преселницитъ взели да отиватъ на далечния Западъ като обикновени пжтници. Чичо Семъ, както казахме погоре, не се заразилъ отъ златната треска, както направили много други. Той се отказалъ отъ лесно забогатяване, оттеглилъ се въ чифлика си, дето доживѣлъ до дълбока старостъ.